Lietas Nr. 131042316
Lietas arhīva Nr. 1A-0128-17/23

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2017.gada 21.aprīlī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas tiesnese G.Čepule, rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/, personas kods /personas kods/, iesniegtās sūdzības par VP KPP priekšnieka vietnieka /pers. B/ 07.10.2016. lēmumu Nr. 2356 administratīvā pārkāpumā lietā (administratīvā pārkāpuma protokols PC241963), un

k o n s t a t ē j a

2015.gada 12.novembrī, Rīgā, izsaukums plkst. 17^{10}, Daugavgrīvas ielā uz neregulējamas gājēju pārejas pie pasažieru sabiedrisko transportlīdzekļu pieturas "Ūdens iela", /pers. A/, vadot automobili Land Rover Freelander, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, uzbrauca gājējai /pers. D/, kura ceļu satiksmes negadījuma rezultātā guva miesas bojājumus.

VP RRP KPP Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors /pers. B/ par notikušo ceļu satiksmes negadījumu sastādīja ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolu Nr. EZ306406 un lietas materiāli tika nodoti VP RRP KPP Satiksmes noziegumu izmeklēšanas birojam (turpmāk tekstā - SNIB). 2015.gada 23.novembrī VP RRP KPP SNIB tika pieņemts lēmums par kriminālprocesa Nr.11520092915 uzsākšanu. Pēc tiesu medicīniskā ekspertīzes rezultāta, kas fiksēts eksperta atzinumā Nr.39-3805, 2016.gada 11.februārī procesa virzītājs pieņēma lēmumu par kriminālprocesa Nr.11520092915 izbeigšanu un materiāls nodots VP RRP KPP Satiksmes Administratīvo pārkāpumu izskatīšanas birojam (turpmāk tekstā - SAPIB).

VP RRP KPP SAPIB Meklēšanas nodaļas inspektore /pers. C/, izvērtējot negadījuma apstākļus, konstatēja, ka dotajā gadījumā automobiļa Land Rover Freelander vadītājs /pers. A/ nav rīkojies atbilstoši 2004.gada 29.jūnija Latvijas Republikas Ministru kabineta noteikumu Nr.571 "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk - Ceļu satiksmes noteikumi) 50.1., 50.2., 50.3., 50.4., 159. un 160.punkta prasībām, līdz ar ko Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) $149.^{13}$ un $149.^{16}$ pantā noteiktā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, 2016.gada 29.jūnijā /pers. A/ sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC241963 (turpmāk – Protokols). Protokolā nodarījuma apstākļi formulēti:

2015. gada 12. novembrī plkst. 17:10 (izsaukums) Rīgā, /pers. A/ vadīja transportlīdzekli Land Rover Freelander, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, pa Daugavgrīvas ielu no Kuldīgas ielas puses Buļļu ielas virzienā un uz neregulējamas gājēju pārejas pie sabiedriskā transporta pieturas "Ūdens iela" uzbrauca gājējai /pers. D/, kura šķērsoja braucamo daļu pa gājēju pāreju no kreisās uz labo pusi attiecībā pret transportlīdzekļu braukšanas virzienu. Pēc uzbraukuma gājējai /pers. A/, pārkāpjot noteikto kārtību atstāja negadījuma vietu.

2016.gada 29.jūlijā VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas vecākais inspektors /pers. E/, izvērtējot administratīvās lietas materiālus, saskaņā ar LAPK $149.^{13}$ panta l. daļu, pieņēma lēmumu lietā Nr.PC241963 par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības par Ceļu satiksmes noteikumu 159. un 160.punkta prasību pārkāpumu, piemērojot viņam naudas sodu *40 euro* apmērā ar līdzīgu notikuma apstākļu aprakstu.

Minēto lēmumu 11.08.2016. /pers. A/ aizstāvis, zv. advokāts A.Marģevičs pārsūdzēja nepiekrītot lēmumam lietā, jo ir ignorēts, ka LAPK $149.^{13}$ panta l. daļa paredz atbildību par ceļa nedošanu gājējam, nevis par uzbraukšanu gājējam. A.Marģevičs norāda, ka lēmums un lietas materiāli neliecina par to, ka /pers. A/ nav devis ceļu gājējam.

VP KPP priekšnieka vietnieks /pers. B/ (turpmāk – Iestāde) ar 07.10.2016. lēmumu Nr. 2356 (turpmāk – Lēmums) administratīvā pārkāpumā lietā (administratīvā pārkāpuma protokols PC 241963) nolēmis sūdzību noraidīt un iepriekš minēto lēmumu atstāt negrozītu balstoties uz šādiem apsvērumiem:

Pats /pers. A/ liecībās ir atzinis, ka 2015.gada 12.novembrī, ap plkst. 15^{00}, vadīja automobili Land Rover Freelander pa Daugavgrīvas ielas labo malējo braukšanas joslu Buļļu ielas virzienā (šaubas par plkst. 17^{00}), uz brauktuves bija intensīvas satiksmes plūsma un kreisajā joslā bija izveidojies sastrēgums, kā arī meteoroloģiskie apstākļi bija ļoti slikti, t.i. lija lietus. Daugavgrīvas ielas, aptuveni pie pieturas "Ūdens iela", viņš šķērsoja gājēju pāreju un no kreisās puses sajuta sitienu pa automobili, apturēja to, bet neko nepamanot, turpināja ceļu. Automašīnai nekādu jaunu bojājumu nebija. Pieļauj varbūtību, ka sadursme varēja būt, jo viņš sajuta it kā sitienu pa automobili, taču neko vairāk viņš nav pamanījis un nav konstatējis.

Cietusī /pers. D/ liecinājusi, ka 2015.gada 12.novembrī, ap plkst. 17^{00}, šķērsoja Daugavgrīvas ielas brauktuvi pa gājēju pāreju no kreisās uz labo pusi, skatupunktā no Buļļu ielas puses Kuldīgas ielas virzienā un tuvojās pasažieru sabiedrisko transportlīdzekļu pieturai "Ūdens iela". Pie gājēju pārejas pārliecinājās, ka viņai tiek dots ceļš un, redzot, ka automobiļi pie gājēju pārejas ir apturēti, droši šķērsoja gājēju pāreju iecerētajā virzienā. Kad viņai bija atlicis šķērsot apmēram 1,5-2m līdz gājēju pārejas beigām, pēkšņi, sajuta triecienu pa ķermeņa labo pusi, pēc kā nokrita. /pers. D/ tikai ievērojusi, ka viņai uzbrauca tumšas krāsas automobilis, uz kādu laiku zaudēja samaņu, bet, vainīgā automobiļa vadītājs aizbrauca no notikuma vietas.

Liecinieks /pers. N/ liecinājis, ka 2015.gada 12.novembrī, ap plkst. 17^{10}, brauca pa Daugavgrīvas ielu automobilī Honda CRV kā pasažieris priekšējā sēdeklī un redzēja notikumu. Automobilis Honda CRV brauca pa Daugavgrīvas ielas kreiso braukšanas joslu no Kuldīgas ielas puses Buļļu ielas virzienā. Uz brauktuves bija izveidojies sastrēgums. Liecinieks norādījis, ka automobilis Honda CRV apstājās pirms gājēju pārejas, lai dotu ceļu gājējai, kura šķērsoja brauktuvi no kreisās uz labo pusi. Pirms gājēju pārejas bija apturēti arī pretējā braukšanas kustībās virzienā braucošie automobiļi. Gājēja - sieviete lēnām šķērsoja gājēju pāreju un, pēkšņi, tumšas krāsas automobilis Land Rover, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, kas brauca pa Daugavgrīvas ielas labo braukšanas joslu Buļļu ielas virzienā, izraisīja negadījumu ar gājēju, kura šķērsoja gājēju pāreju. Sākotnējā kontaktā bija automobiļa Land Rover Freelander kreisais priekšējais spārns ar gājējas kājām, pēc kā gājēja sagriezās un krita virzienā uz priekšu. Pēc negadījuma automobiļa Land Rover Freelander vadītājs apturēja automobili apmēram 5m attālumā aiz gājēju pārejas, bet pēc dažām sekundēm aizbrauca no notikuma vietas.

Liecinieks /pers. S/ liecinājis, ka 2015.gada 12.novembrī, ap plkst. 17^{10}, vadīja automobili Peugeot 207 pa Daugavgrīvas ielas kreiso braukšanas joslu no Kuldīgas ielas puses Buļļu ielas virzienā un kļuva par ceļu satiksmes negadījuma aculiecinieku starp gājēju un automobili. Automobilī Peugeot 207 atradās vēl trīs pasažieri. Daugavgrīvas ielas kreisajā braukšanas joslā bija izveidojies transportlīdzekļu sastrēgums abos kustības virzienos. Pie

pieturas "Ūdens iela" apturēja automobili Peugeot 207 pirms gājēju pārejas, lai dotu ceļu gājējai, kura šķērsoja brauktuvi no kreisās uz labo pusi attiecībā pret /pers. S/ vadītā automobiļa braukšanas virzienu. Pēkšņi, tumšas krāsas automobilis Land Rover, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, kas brauca pa Daugavgrīvas ielas labo braukšanas joslu no Kuldīgas ielas puses, izraisīja negadījumu ar gājēju, kura šķērsoja gājēju pāreju. /pers. S/ norāda, ka pēc uzbraukuma gājējai automobiļa Land Rover Freelander vadītājs apturēja automobili aiz gājēju pārejas, bet pēc dažām sekundēm aizbrauca no notikuma vietas un krustojumā nogriezās pa labi uz Ūdens ielu. Automobilis Land Rover Freelander uzbrauca gājējai ar kreiso priekšējo daļu, pēc kā gājēja sagriezās ap savu asi un nokrita. /pers. S/ norāda, ka pēc negadījuma, redzot notikušo, pabrauca pakaļ automobilim Land Rover Freelander, tādējādi piefiksējot tā valsts reģistrācijas numuru, kas bija labi saredzams. /pers. S/ norāda, ka pēc tam apturēja savu vadīto automobili un steidzās pie cietušās.

Lieciniece /pers. V/ liecināja, ka 2015.gada 12.novembrī, ap plkst. 17^{10}, brauca automobilī Peugeot 207 kā pasažiere un atradās priekšējā pasažiera sēdeklī un faktiski atreferē tos pašus apstākļus kā iepriekšējais liecinieks. Uz gājēju pārejas citu gājēju nebija un gājējai rokās bija soma.

Liecinieks /pers. Z/ norādījis, ka 2015.gada 12.novembrī, ap plkst. 17^{10}, brauca automobilī Peugeot 207 kā pasažieris un atradās aizmugurējā pasažiera sēdeklī. /pers. Z/ norāda praktiski tādus pašus negadījuma rašanās apstākļus, kādus savā paskaidrojumā norāda /pers. S/, /pers. V/ un /pers. N/.

/pers. M/ paskaidrojumā, ko sniedza VP RRP KPP SAPIB, norāda, ka 2015.gada 12.novembrī, ap plkst. 17^{10}, vadīja automobili Honda CRV pa Daugavgrīvas ielu virzienā no centra puses un automobilī kā pasažieris priekšējā sēdeklī atradās viņa dēls. Apturēja automobili Honda CRV pirms gājēju pārejas, lai dotu ceļu gājējai, kura šķērsoja brauktuvi pie autobusu pieturas "Ūdens iela", dēls /pers. N/ iesaucās, kas notiek un tad abi ievēroja, ka pa labi uz gājēju pārejas pieceļas gājēja- sieviete, kura klibodama devās uz pieturvietas pusi. /pers. M/ pamanīja arī tumšas krāsas automobili Land Rover, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, kas pēc kāda mirkļa aizbrauca no negadījuma vietas. /pers. M/ apturēja automobili pie pieturvietas, novērtēja cietušās gājējas veselības stāvokli un sagaidīja neatliekamo medicīnisko palīdzību.

/pers. N/, /pers. Z/, /pers. S/ un /pers. V/ savos paskaidrojumos, ko sniedza VP RRP KPP SAPIB, norāda praktiski tādus pašus negadījuma apstākļus, kādus sniedza liecinieku statusā.

Izvērtējot lietas materiālus, var secināt, ka uzbraukums gājējai noticis brīdi, kad gājēja šķērsoja Daugavgrīvas ielas braucamo daļu pie pasažieru sabiedrisko transportlīdzekļu pieturvietas "Ūdens iela", uz neregulējamas gājēju pārejas, vietā, kas atrodas ceļa zīmju Nr.530. un 531. darbības zonā, un kur izvietots horizontālais ceļa apzīmējums Nr.930 (plata pārtraukta šķērslīnija), brīdī, kad gājēja bija nogājusi lielāko gājēju pārejas daļu.

Ņemot vērā augstāk minēto un lietas materiālus kopumā, var uzskatīt, ka dotajā situācijā ar lietā esošiem materiāliem ir pierādīts, ka /pers. D/ ir rīkojusies atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 24.punkta prasībām, t.i., pirms brauktuves šķērsošanas pa gājēju pāreju, kur satiksme netiek regulēta, novērtējusi attālumu līdz transportlīdzekļiem, kas tuvojas, kā arī novērtējusi to braukšanas ātrumu un pārliecinājusies par drošību, t.i., izgājusi uz brauktuves, kad pirms brauktuves tika apturēti transportlīdzekļi.

Izvērtējot /pers. A/ paskaidrojumus, var secināt, ka tie vērtējami kritiski, jo no ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokola shēmas, negadījuma vietā veiktām fotogrāfijām un lieciniekuu sniegtajām liecībām, ceļu satiksmes negadījums notika 2015.gada 12.novembrī, ap plkst.17^{10}, un negadījuma brīdī kontaktā bija automobiļa Land Rover Freelander kreisā priekšējā daļa (vadītāja puse) un gājējas kājas, pēc kā, gājēja apgriezās ap savu asi un nokrita uz gājēju pārejas. Tātad automobiļa Land Rover Freelander vadītājam /pers. A/ bija jāpamana, ka pirms gājēju pārejas ir apturēti transportlīdzekļi un no vadītāja vietas bija jāpamana gājēja, kura pēc sadursmes ar automobiļa kreiso priekšējo daļu (vadītāja puse), nokrita uz gājēju pārejas. Turklāt, savā liecībā /pers. A/ nenoliedz, ka sajuta sitienu pa automobili, bet, apturot automobili, iespējams, apzināti nav izkāpis no automobiļa un nav novērtējis automobilim un gājējai radītos bojājumus, kā arī apzināti aizbraucis no notikuma vietas.

Izvērtējot aculiecinieku paskaidrojumus, var secināt, ka nav pamata neticēt aculiecinieku sniegtajām liecībām, jo nekas neliecina, ka viņi būtu ieinteresēti lietas iznākumā, kas būtu nelabvēlīgs vienai vai otrai ar notikumu saistītai personai, kā arī nekas neliecina, ka viņi būtu savstarpēji pazīstami ar kādu no ceļu satiksmes negadījumā iesaistīto personu un viņu liecības būtu saskaņotas. Turklāt visi aculiecinieki redzēja automobiļa Land Rover Freelander, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, kontaktu ar gājēju, kura pēc sadursmes nokrita uz gājēju pārejas.

Vienlaikus secināts, ka apstāklis, ka ekspertīzes ceļā cietušajai /pers. D/ nav konstatēti miesas bojājumi, VP RRP KPP ieskatā, izskaidrojams ar to, ka medicīniskajos dokumentos /pers. D/ miesas bojājumi netika aprakstīti, un pastāv iespēja, ka multipli sasitumi medicīniskajos dokumentos varēja netikt aprakstīti kā bojājumi, turklāt pēc uzbraukuma gājējam var arī nebūt mehāniski bojājumi, bet var būt nodarīti zaudējumi mantai (drēbes, soma utt.).

Ņemot vērā automobiļa izvietojumu uz brauktuves, secināms, ka automobiļa Land Rover Freelander vadītājs /pers. A/, tuvojoties neregulējamai gājēju pārejai, nebija pilnvērtīgi pārliecinājies par kustības drošību, kā arī nebija ņēmis vērā, ka pirms gājēju pārejas ir apturēti transportlīdzekļi, kā rezultātā nedeva ceļu gājējai, kura šķērsoja gājēju pāreju un notika uzbraukums gājējai /pers. D/. No iepriekš minētā izriet, ka /pers. A/ rīkojās apzināti un ar nodomu, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 159.punkta un 160.punkta noteiktās prasības.

Ņemot vērā augstāk minēto un izvērtējot lietas materiālus kopumā, VP RRP KPP konstatēja, ka VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas vecākā inspektora /pers. E/ pieņemtais lēmums Nr.PC241963 par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības ir tiesisks un pamatots un nav saskatāms neviens likumīgs iemesls, lai pieņemto lēmumu atceltu.

Par šo Iestādes lēmumu /pers. A/ aizstāvis zvērināts advokāts A.Margevičs 01.11.2016. iesniedzis sūdzību ar visumā haotisku saturu, lūdzot atcelt Iestādes Lēmumu un lēmumu par klienta sodīšanu administratīvā kārtā ar šādu argumentāciju:

2016.gada 29.jūlijā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes KPP SAPIB biroja Administratīvas nodaļas vecākais inspektors /pers. E/ administratīva pārkāpuma lietā Nr.PC241963 (turpmāk - Lieta) ir sastādījis lēmumu (turpmāk - Lēmums), ar kuru citu starpā tika nolemts: "Uzlikt /pers. A/ naudas sodu 40,- (četrdesmit) *euro* apmērā".

Ar Lēmumu /pers. A/ tiek saukts pie atbildības par LAPK $149.^{13}$ panta pirmās daļas pārkāpumu, tas ir, par ceļa nedošanu gājējiem, kas šķērso brauktuvi pa gājēju pāreju.

Lēmumā par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības citu starpā ir burtiski norādīts: "Izvērtējot lietas materiālus, uzskatu ka notikušo nevar vērtēt kā CSNg, jo gājējam nav konstatēti miesas bojājumi un transportlīdzeklim nav konstatēti bojājumi, kas varēja rasties no uzbrukumā gājējam".

Pie šādiem secinājumiem Lēmumā ir nonākusi valsts amatpersona, kā rezultātā lietvedība pret /pers. A/ pēc LAPK $149.^{16}$ panta piektās daļas, tas ir, par ceļu satiksmes negadījuma vietas atstāšanu pēc ceļu satiksmes negadījuma, pārkāpjot noteikto kārtību, tika izbeigta, jo /pers. E/ nav saskatījis šāda administratīvā pārkāpuma sastāvu /pers. A/ darbībās.

Ņemot vērā, ka Lietas materiāli neliecināja par to, ka /pers. A/ ir izdarījis LAPK $149.^{13}$ panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, 2016.gada 11.augustā aizstāvis iesniedzis sūdzību par Lēmumu. Sūdzībā kā galveno pretargumentu norādīts , ka "Lēmums un lietas materiāli neliecina par to, ka /pers. A/ nav devis ceļu gājējām ". Norādot arī "No Lēmuma sadaļas, kura sākas ar vārdiem "KONSTATĒJU" nevar izdarīt secinājumus par to, ka tajā būtu aprakstīta LAPK $149.^{13}$ panta pirmajā daļā paredzēta administratīvā pārkāpuma objektīvā puse. Lēmums ir pieņemts, ignorējot to, ka minētais pants paredz atbildību par *ceļa nedošanu gājējam, nevis par uzbraukšanu gājējam*.

No minētā izriet, ka /pers. E/ kungs sodīja /pers. A/ par ceļa nedošanu gājējam, kaut gan /pers. A/ nav izdarījis tādu administratīvo pārkāpumu un viņa darbības neveido L APK 149.[13] panta pirmajā daļā paredzēta administratīva pārkāpuma sastāvu kā tādu.

Sūdzībā par Lēmumu norādījis, ka Lēmums pārsūdzamajā ir neloģisks un līdz ar to bijis izteikts lūgumu Iestādes priekšniekam Lēmumu daļā, ar kurā /pers. A/ ir atzīts par vainīgu LAPK 149.[13] panta pirmajā daļā paredzēta administratīva pārkāpuma izdarīšanā**,** atcelt, savukārt pārējā daļā Lēmumu atstāt negrozītu.

2016.gada 11.oktobrī Iestāde nodeva pastā 07.10.2016. VP RRP KPP priekšnieka vietnieka /pers. B/ lēmumu Nr. 2356 administratīvā pārkāpuma lietā Nr. PC241963 (turpmāk - Lēmums II), kurš aizstāvim no Iestādes puses tika nosūtīts ierakstītā pasta sūtījumā Nr.RR514066297LV. Šai sūdzībai pievienots Lēmuma II un Iestādes sūtītās aploksnes kopiju.

Lēmumā II ir izdarīta atsauce uz Paziņošanas likuma 8. panta trešo daļu, kurā ir noteikts, ka dokuments, kas paziņots kā ierakstīts pasta sūtījums, uzskatāms par paziņotu septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā. Ņemot vērā to, ka Lēmums II ir nodots pastā 11.10.2016., tas ir uzskatāms par paziņotu adresātam 18.10.2016. No Lēmuma II izriet, ka tas ir pārsūdzams 10 darba dienu laikā, termiņu rēķinot no 18.10.2016., līdz ar to Lēmums II ir pārsūdzams līdz 01.11.2016. ieskaitot.

Ar Lēmumu II tika noraidīta aizstāvja Sūdzība un tika nolemts atstāt negrozītu VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas vecākā inspektora /pers. E/ Lēmumu Lietā.

Lēmuma II nobeigumā Priekšnieks ir citu starpā norādījis: "Ņemot vērā automobiļa izvietojumu uz brauktuves, secināms, ka automobiļa Land Rover Freelander vadītājs /pers. A/, tuvojoties neregulējamai gājēju pārejai, nebija pilnvērtīgi pārliecinājies par kustības drošību, kā arī nebija ņēmis vērā, ka pirms gājēju pārejas ir apturēti transportlīdzekļi, kā rezultātā nedeva ceļu gājējai, kura šķērsoja gājēju pāreju *un* notika uzbraukums gājējai /pers. D/.

Ir pamats uzskatīt, ka ar Lēmumā II motīvu daļā un tajā aprakstīta /pers. A/ iespējami izdarīta administratīvā pārkāpuma objektīvā puse neatbilst administratīvā pārkāpuma protokola Nr. PC241963 (turpmāk - Protokols) sadaļā "Pārkāpuma būtība" norādītajam, proti, Protokola saturs neatbilst Lēmuma II saturam. Protokola sadaļā "Pārkāpuma būtība" ir citu starpā norādīts "Pēc uzbraukuma gājējai, /pers. A/, pārkāpjot noteikto kārtību, atstāja negadījuma vietu".

Jāsecina, ka Protokolā ir aprakstīts LAPK 149.[16] panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma sastāvs, nevis L APK 149.[13] panta pirmajā daļā paredzēta administratīva pārkāpuma sastāvs, bet, neskatoties uz minēto, ar Lēmumu II /pers. A/ tiek saukts pie atbildības saskaņā ar LAPK 149.[13] panta pirmo daļu, ko var uzskatīt par būtisku procesuālo pārkāpumu.

Bez tam jānorāda, ka ar Lēmumu II tiek paplašināta Lēmuma motīvu daļa un tiek apgalvots, ka ar uzbraukumu gājējai tiek vienlaicīgi izdarīta ceļa nedošana gājējai, taču administratīvā atbildība tiek piemērota par ceļa nedošanu, nevis par uzbraukumu gājējai, kas ir neloģiski.

Tajā skaitā Lēmumā II ir norādīts: "Vienlaikus, VP RRP KPP konstatē, ka konkrētajā lietā ir izvērtējami apstākļi, ka /pers. A/ pēc kontakta ar gājēju, atstājot negadījuma vietu, nebija rīkojies atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 50.1., 50.2., 50.3. un 50.4. prasībām, taču, ņemot vērā, ka lietā konstatēti LAPK 287.panta 2.daļā minētie apstākļi (lietā nav saņemts prokurora protests vai cietušās sūdzība), kā arī vadoties pēc 287.panta 1.daļas 1.punkta,- nolēma atstāt negrozītu [...]".

Iepriekšminētais dod pamatu uzskatīt, ka Iestādes priekšnieks vienlaicīgi atstāj sava padotā Lēmumu negrozītu un vienlaicīgi, nepiekrīt Lēmumam daļā, ar kuru pret /pers. A/ tiek izbeigta lietvedība daļā par iespējamo CSNg izraisīšanu un negadījuma vietas atstāšanu, pārkāpjot noteikto kārtību. .

Ir pamats uzskatīt, ka Lēmums II ir atceļams arī tādēļ, ka Iestādes priekšnieks rīkojas pretēji LAPK normām un loģikai, jo Iestādes priekšnieks nav tiesīgs vienlaicīgi atstāt sev padotās amatpersonas lēmumu negrozītu, ar ko pilnībā piekrist šādam lēmumam un vienlaicīgi savā lēmumā norādīt uz to, ka pēc būtības viņš saskata fiziskās personas LAPK noteiktas normas pārkāpumu, kaut gan šādu pārkāpumu savā sākotnējā lēmumā nav saskatījis Iestādes priekšnieka padotais.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, nav likumīgs un loģisks sekojošais Lēmumā II iekļautais secinājums: "Ņemot vērā augstāk minēto un izvērtējot lietas materiālus kopumā, VP RRP KPP konstatē, ka VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas vecākā inspektora /pers. E/ pieņemtais lēmums Nr.PC241963 par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības ir tiesisks un pamatots un nav saskatāms neviens likumīgs iemesls, lai pieņemto lēmumu atceltu ".

Sakarā ar iepriekšminēto var izdarīt secinājumu, ka Lēmums II ir neloģisks, tendenciozs un ir pretrunā ar Lēmumā nodibināto.

Pēc sūdzības saņemšanas Iestāde vēl ir izmantojusi savas tiesības un 27.01.2017. iesniegusi paskaidrojumus lietā, kur atreferē līdzīgus konstatētos apstākļus un apsvērumus, papildinot ar to, ka /pers. A/ sūdzībā minētie argumenti, ka /pers. A/ iespējami izdarīta administratīvā pārkāpuma objektīvā puse neatbilst administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PC242963 sadaļā "pārkāpuma būtība" norādītajam, proti, protokola Nr.PC242963 saturs neatbilst 2016.gada 7.oktobra VP RRP KPP priekšnieka vietnieka /pers. B/ lēmuma Nr.2356 saturam, ir vērtējami kritiski, jo ir acīmredzami, ka iestādes lēmumā tiek norādīti apstākļi, kurus nav iespējams sajaukt ar ceļa nedošanu gājējam un uzbraukums gājējam tiek analizēts tikai kā ceļa nedošanas iespējamās sekas, vienlaikus tiek konstatēts, ka pēc ceļa nedošanas gājējai /pers. A/ aizbrauca no notikuma vietas. No iepriekš minētā izriet, ka VP RRP KPP /pers. A/ rīkojās apzināti un ar nodomu, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 159.punkta un 160.punkta noteiktās prasības.

Iestāde neatrod nevienu likumīgu iemeslu, lai pieņemto lēmumu atceltu.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6] panta pirmo daļu, rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā, par ko paziņots lietas dalībniekiem. Citi papildinājumi nav bijuši iesniegti. Tiesa pārbauda tikai administratīvās sodīšanas faktu un uz lietu neattiecošos jautājumus neuzskata par nepieciešamu analizēt.

Lietā /pers. A/ sniedzis izvairīgas liecības, izteiktas šaubas arī par to, ka bijis notikuma laikā un vietā ar savu automašīnu Land Rover Freelander, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, to tikai pieņem pieļāvuma formā, apgalvo, ka ir bijuši slikti laika apstākļi – lija lietus, tomēr ir apliecināti fakti, kas liecina par viņa piesaisti notikumam, - sajuta sitienu pa mašīnu, esot apstājies, bet neko nav pamanījis. Savu klātbūtni un automašīnas vadīšanas faktu nav noliedzis.

Kā redzams, tad /pers. A/ aizstāvis norāda uz sava klienta darbību nepareizu juridisko kvalifikāciju, nepilnīgu lietvedību un tiesību izpratni, to starpā apgalvojot, ka pārkāpums pēc būtības nav noticis.

LAPK 243.panta otrā daļa paredz, ka iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, bet tiesā — iestādei. No augstāk norādītās tiesību normas izriet amatpersonas pienākums pierādīt apstākļus, kas tās ieskatā, kļūst par pamatu personas saukšanai pie administratīvās atbildības. LAPK 243.panta ceturtā daļa paredz, ka, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Savukārt, LAPK 248.panta otrā daļa paredz, ka: protokolā par administratīvo pārkāpumu norāda protokola sastādīšanas laiku un vietu, protokola sastādītāja vārdu, uzvārdu, institūciju, kuru viņš pārstāv, amatu; ziņas par pārkāpēja personu; administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, laiku, pārkāpuma būtību, normatīvo aktu un normu, kas paredz atbildību par šo pārkāpumu; citas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai.

Judikatūrā atzīts, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas

prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnējā apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to, no vienas puses, institūcija, kuras kompetencē ir pieņemt lēmumu lietā, izvērtē, vai persona par protokolā fiksētajām darbībām ir saucama pie administratīvās atbildības. Savukārt, no otras puses, personai, par kuras darbībām protokols sastādīts, ir iespēja pienācīgi īstenot procesuālās garantijas savai aizstāvībai sakarā ar protokolā norādīto pārkāpumu (piemēram, sagatavot savus argumentus, iesniegt pierādījumus). Līdz ar to lēmums administratīvā pārkāpuma lietā būtu jāpieņem par tiem faktiem, kas norādīti protokolā- jaunu faktu norādīšana lēmumā varētu pārkāpt personas procesuālās tiesības.

Atbilstoši LAPK 272.pantam institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizai izlemšanai.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.[1] pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem, lietiskie pierādījumi.

LAPK 9.panta pirmā daļa nosaka, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

No minētām tiesību normām izriet, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Proti, jākonstatē LAPK paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu - administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse *(skat. Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 22.decembra spriedumu lietā SKA- 571/2006)*.

Saskaņā ar LAPK 289.[6] panta tiesa administratīvā lietā pārbauda šādus jautājumus:

1. vai noticis administratīvs pārkāpums:
2. vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības , ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;
3. vai persona ir sodāma par administratīvu pārkāpumu;
4. vai ir kādi apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;
5. kāds administratīvais sods piemērojams personai un citi jautājumi, kas šai gadījumā lietā nav radušies.

LAPK 289.[12] pantā noteikti obligātie lēmuma atcelšanas gadījumi un tiesas pieņemto lēmumu veidi.

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi sūdzības pamatojumu, pārsūdzētā Iestādes Lēmuma motivāciju, atzīst, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka /pers. B/ 07.10.2016. lēmums Nr. 2356 administratīvā pārkāpumā lietā (administratīvā pārkāpuma protokols PC 241963) atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidāma.

Tiesa konkrētajā gadījumā nekonstatē Latvijas APK 289.[12] panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā Lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

LAPK 289.[13] panta trešā daļa nosaka, ka ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka Iestādes Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi Iestādes Lēmuma pamatojumu, kopsakarā ar sūdzības iesniedzēja sūdzībā ietvertiem argumentiem, tiesa atzīst, ka Iestādes konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi. Tiesa tiem pievienojas un šādā gadījumā to atkārtota atreferēšana nav nepieciešama.

Tiesa atbilstoši lietā savāktajam materiālam konstatē, ka notikuma vieta, laiks, klimatiskie apstākļi un automašīnas Land Rover Freelander, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ piesaiste notikumam ir pierādīta ar ceļu satiksmes negadījuma reģistrācijas protokolu, vairāku tiešā tuvumā atradušos liecinieku liecībām, no Latvijas vides, ģeoloģijas un meteoroloģijas centra sniegtām ziņām. Pats /pers. A/ nav varējis nosaukt to personu, kas būtu varējis bez viņa braukt ar viņa mašīnu tieši norādītā laikā un vietā un ir pieļāvis, faktiski nav kategoriski noliedzis, ka braucis pats. Atzīst, ka pa mašīnu bijis kaut kāds trieciens, apgalvo, ka ir pat paskatījies, kas par lietu, neko nav ievērojis un turpinājis ceļu.

Ar liecinieku liecībām, cietušās liecību pilnībā apstiprināts tas, ka gājēju pāreju parastā gaitā šķērsoja gājēja, visi tuvumā esošie transporta līdzekļi ir respektējuši gājēja prioritāti, tikai Land Rover Freelander, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ ir pēkšņi izbraucis uz gājēju pārejas pirms gājēja bija no tās paguvusi aiziet un notrieca gājēju. Minētā pantā kā kvalificējošas pazīmes netiek prasīts miesas bojājumu nodarīšanas fakts, miesas bojājumu atbilstība klasifikatoriem, gājēja notriekšana vispār kā tāda, tas kopā ar aizbraukšanu no notikuma vietas, ir tikai notikumu individualizējoši apstākļi un pārkāpumu izdarījušā attieksmes jautājums. Ir pilnībā jāpiekrīt, ja netiek konstatēti citi kvalificējoši apstākļi, tad notikumu nevar kvalificēt CSNg izraisīšanu, par kuru atbildība paredzēta Krimināllikumā. Atbilstoši likuma prasībām, materiāls pēc visu apstākļu pārbaudes nodots administratīvai lietvedībai, Protokols sastādīts pēc tās informācijas, kas uzkrāta kriminālprocesa veikšanas gaitā un tādā pat formulējumā izklāstīti notikuma apstākļi.

Tiesai nav pamata apšaubīt lietā savāktā materiāla atbilstību patiesībai. Cietušās un liecinieku liecības, kas ir konsekventas un savstarpēji saskanīgas, viena otru papildina, atkarībā no katras personas individuālām spējām uztvert un reproducēt informāciju, informācijas gūšanas apstākļiem, piesaisti notikumam. Liecības sniegtas kriminālprocesa ievaros, ir identiskas administratīvā lietvedībā sniegtajiem paskaidrojumiem, sniegtas pēc brīdinājuma par apzināti nepatiesu liecību vai nepamatotas attiekšanās liecināt gadījumā paredzamo krimināatbildību. Ziņas, ko snieguši liecinieki, papildinātas ar rakstiskiem pierādījumiem un informāciju saturošiem materiāliem no krimināllietas, veikto procesuālo darbību protokoli. Materiālu kopums dod pilnīgu iespēju pārliecināties par notikuma faktiskajiem apstākļiem un izvērtēt Iestādes un sūdzības sniedzēja argumentus.

Nav nekādu šaubu par pārkāpuma objektu, nav iemesla šaubām par subjektu. Lielākie iebildumi saistīti ar objektīvo un subjektīvo pusi. Nav iemesla uzskatīt, ka nodarījums veikts tīši un vēloties sabraukt tieši konkrēto gājēju (tad tas būtu krimināli sodāms nodarījums). Ceļu satiksmē pārkāpumu izdarīšanas vainas forma parasti ir neuzmanība, ko apliecina arī paša /pers. A/ liecinātais, ka neko nemanīja, neredzēja un nesaprata. Nav iemesla uzskatīt, ka viņš vadot savu automašīnu ievēroja visus noteikumus, kas ir noteikti ceļu satiksmes dalībniekiem uz gājēju pārejas, ja to šķērso gājējs, nav pamata uzskatīt, ka jebkādu citu iemeslu dēļ, kā nepietiekamas neuzmanības dēļ viņš nedeva ceļu gājējai, kuru redzēja visi citi tā brīža tuvāk esošie ceļu satiksmes dalībnieki un vajadzēja redzēt arī viņam. Cietusī nav ne mazs bērns, kuru nevarēja redzēt aiz citām automašīnām, citi transportlīdzekļi deva viņai ceļu, gājēju apgaismoja apkārtējo transportlīdzekļu ugunis, neviens no dalībniekiem nav norādījis uz ārkārtas redzamības traucējumiem, tādēļ viņa bija pamanāma arī lietus apstākļos. Ar to jau ir pietiekami objektīvo apstākļu konstatācijai neatkarīgi kā katrs ir definējis ceļa nedošanas veidu – gājēju uz gājēju pārejas aizķēra, notrieca, uzbrauca, nogāza u.t.l. Lai vai kādā

vārdā to nosauktu, to visu kompleksā ar noskaidrotiem apstākļiem nevar uzskatīt par adekvātu ceļa došanas izpausmi un noteikumu ievērošanu, pārkāpuma neizdarīšanu, normālu vadītāja rīcību situācijā. Par notikuma vietas atstāšanu šīs lietas ietvaros atbildības jautājumi tiesai nav vērtējami. Tam, ka /pers. A/ arī neredzēja nokritušo cietušo aiz sava un citu auto korpusa, vai nevēlējās redzēt jau nav nekādas būtiskas nozīmes.

Tādejādi nav pamata šaubām par pārkāpuma esamību un pazīmju pilnīgu sakritību ar likuma pantu, pēc kura /pers. A/ piemērots administratīvais sods naudas soda veidā.

LAPK 149.[13] pantā par ceļa nedošanu gājējiem, kas šķērso brauktuvi pa gājēju pāreju (…), - uzliek naudas sodu (…) transportlīdzekļa vadītājam līdz septiņdesmit euro. Redzams, ka /pers. A/ piemērots sods – 40 euro, kas ir tuvināts naudas soda vidējai robežai. Lai gan ir acīm redzami negatīva attieksme un būtu bijis pamats uzlikt maksimālo soda mēru, labvēlīguma princips neļauj sodu palielināt.

Valsts pārvaldei, tas nozīmē – arī atsevišķai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu (Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturtā daļa). Tiesa neatrod lietā nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieki būtu personīgi ieinteresēti sastādīt sūdzības iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu sagrozot lietas faktiskos apstākļus. Administratīvo tiesu praksē ir atzīts, ka, lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu pretējo, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.666-05/5).*

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka piemērojot administratīvo sodu Iestāde ir ievērojusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Iestāde, izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējusi izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pants nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr.SKA-15/2009 atzinis ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

Tiesas ieskatā, konkrētajā gadījumā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pants nav piemērojams, turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus. Turklāt, iepazīstoties ar /pers. A/ aizstāvja sūdzību no neapšaubāmi kopīgi ar klientu izvēlētās aizstāvības līnijas raksturu secināms, ka /pers. A/ nenožēlo izdarīto un nekas neliecina, ka viņš atturēsies atkārtoti izdarīt līdzīgus pārkāpumus, tādēļ nekādu atbildību mīkstinošu apstākļu vai pārkāpuma maznozīmīgums nav atrodami.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka piemērojot administratīvo soda Iestāde ir ievērojusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Iestāde, izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējusi izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus.

Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[13] panta otrās daļas 4.punktu, 289.[12] , 289.[13] pantu, tiesa

n o s p r i e d a

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka /pers. B/ 07.10.2016. lēmumu Nr. 2356 administratīvā pārkāpumā lietā (administratīvā pārkāpuma protokols PC 241963), atstāt negrozītu, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas, sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Spriedums pieejams 2017.gada 21. aprīlī.

Tiesnese G.Čepule